

A gróf és a két kastélya

Egyszer vót, hol nem vót, vót egy helyt egy gróf. A grófnak született két fia. A fiaikat felnevelte, nagyok lettek, s akkor építettek két egyforma kastélyt, hogy egyforma legyen mind a kettő. Egyformák vótak a kastélyok, az öreg gróf feleségestül elhalt, megmaradott a két fiú. Az egyik fiú megnősült, a másik nem. Amelyik megnősült, azoknak született egy fiúgyermekük, de akkor meghaltak mind a ketten, a fiatal gróf es, meghalt a felesége es, a gyermek megmaradott. A másik gróf a gyermeket elvette, felnevelte, végül aztán eljött az idő oda, hogy megnősült, s jól éltek a feleségével. S egyszer azt kérdezi a gróf tőle, keresztfia lett, mert ő lett vót a násznagya, meg minden, nagybátyja es vót. Aszongya: - Keresztfiam, nem félted a feleségedet? - S nem én - aszongya -, egyáltalán. - De mit adsz – aszongya – hogyha én három napon belül, leszek veled? Aszongya: - Én, az, egész vagyonomat, kastélyomat, mindent. - Na, jó, aszongya. Járogatott vadászni, aszongya: - Na, most te elmész- aszongya – szombaton reggel - vadászni, lent a falú végén, van az a kicsi korcsomacska, ott találkozunk, hétfőn estére gyere csak haza, s hétfőn este megmondom neked a választ. - Jó – aszongya. Nyugodtan el es ment vadászni, de nem igyekezett haza hétfő este előtt. Szombaton este eljött. Szombaton este aszongya a gróf a mosónőknek, hogy őt tegyék belé egy ruhás kasba, s vigyék fel, s tegyék le a kicsi nagysága szobájába. Felvitték, bétakarták a ruhával, felvitték, s oda letették. Elmentek, vót egy fogas, a fogason a kabátok fel vótak akasztva. A gróf meghúzódott a kabátok mögé. A kicsi nagysága bėjött, az egyik kezibe vót egy tőtött pisztoly, a másikba egy törkés. Levetkőzött, megmosakodott, tisztát vett magára. Eközben a gróf meglátta, hogy a jobb combján belül van egy fekete pecsét. Elgondolta magában: - Bizonyítékul, ez nekem elég. Ugyanúgy reggel, vasárnap reggel, levitték a ruhát, a szennyes ruhát reárakták, s levitték a grófhhoz, a nagysága szobájából. Eljött hétfő este, hétfőn este oda le a kis korcsomába összetalálkozott a keresztfiával. - Na, - aszongya a keresztfia -, mi az eredmény? Aszongya: - Enyém az egész kastélyod, a vagyoned minden. S aszongya: - Hát ez lehetetlen. - Hát, hogy vóna lehetetlen. Bizonyítékot mondok reá – aszongya -, a jobb combján, fenn az ágyékánál van egy fekete folt, akkora - aszongya - mint egy, úgy néz ki mint egy pénz. Ekkor aszongya, hogy: - Hát ez tényleg igaz, s hogyha nem lett volna vele - gondolta magába - akkor azt nem látta vóna meg. Elbúsulta magát, aszongya: - Na, elnyerte a kastélyomat, elnyert mindenemet, engedje meg - aszongya - kétszer a kasszába markoljak belé. - Azt - aszongya - még megengedem. Kétszer a kasszába belémarkolt, s akkor aszongya

a feleségének, egyik marokkal odaadja, aszongya: - Na, ez a tiéd. Belemarkol: - Ez az enyém. Mi ezzel innen mehetünk. Aszongya a felesége: - Mi történt? - Te jobban tudod – aszongya - mi történt, s ne kérdezz engem. Persze, nem tudott semmit. Nem tudta, hogy mi történt. Elindultak este. Még azon az este otthagytak mindent. Mentek egy darabig, mentek. Egy helyet elértet egy útagazáshoz, s aszongya a feleségének. - Na, te mész egyik felé, s én megyek a másik felé. A felesége eleget kérdezte, hogy mi van veled, s mi történt veled, de ennél egyebet nem mondott semmit. Már esteledett, beszürkült már, s a fehérség ahogy ment, talált valami szekereket, aszongya: - Hol jutna ő el faluhoz vagy városhoz hamar el, közel? Aszongyák neki, hogy ezen a hegyen túl van egy kicsi városka, csak az erdő közt egy fehérségnek kellemetlenségi éppen éccakától utazni, valami megölheti. S aszongya: - Lenne velem bármi, nem törődök én azzal – aszongya. Vette az utat keresztül a gyalog ösvényen, s amikor a hegyről, lűtőre indult, meglátta egy bokorban egy csomag van. Elmegy s a csomagot kivette, megnézi, s hát egy magyar katona tisztnek, egy zászlósna a ruhája van benne, Kiveszi onnan, a hóvilágnál nézi, ott vót igazolványa minden, s hát a személyleírás az övével talál. - Hm - gondolta magában -, nem baj. Gyorsan ő levetkezett, s felöltözött a zászlós ruhájába, elment bé, és a borbélynál férfi frizurát vágatott magának, Akkor elment oda, ahova szolt az áthelyezés, mert egy áthelyezésre ment vót, s hogy egyet tudjon mulatni, a zászlós a városba, azért öltözött civilbe s ott letette a katonaruhát, e magára vette, hogy a zászlóssal tovább mi történt, tovább nem tudom. Elment, s jelentkezett ott, ahova szolt az áthelyezés. Kért ő háromnapi pihenőt. Megadták neki a háromnapi pihenőt, s azt mondta, hogy ő fáradt, s messzecséről jött, s el van fáradva. Megadták a pihenőt, elkérte a katonai szabályzatot, hogy legalább elméletit tudjon, valamit. Gondolta magában, hogy gyakorlatilag osztán majd aztán beléjön. Megadták neki, átolvasta a szabályzatot, megtudott több mindent belőle, hogy, hogy és mint kell. Gyakorlatilag gyorsan megtanult mindent. Nagyon jól vitte a katonaságot, katona vót, de azt nem tudta senki, hogy ő nő. Az idő telegetett, egyszer aztán e királyi családban. De eljött az az idő, hogy ő előléptetést kapjon. Hadnagy lett volna belőle, de ő nem fogadta el. Arra gondolt, hogy neki evvel a ranggal vót szerencséje, s ő evvel megmaradott. Azután jött az, hogy főhadnagy kéne legyen. Akkor sem tette le a zászlósi rangot, megmaradott abba. Azután jött, hogy százados kéne legyen, akkor is abba maradt meg, nem vette föl, nem vette föl azt e rangot. S a királyi családban született egy fiúgyermek. A fiúgyermek születésének tiszteletire a király, száz darab századost körútra engedem. Kiszámolták, kilencvenkilenc kitélt, de a századik nem. Lapozni kezdik, hát ez a zászlós már százados kéne legyen, őt is elengedték. Persze nekik legényeik vótak, akik pucereik vótak. Ő elindult, elindultak, s akkor ő elgondolta: - Na most, én megyek - aszonta - a kastély felé. Vették az irányt oda, mikor

osztán elértek odáig, hogy értek volna oda, egy helyt egy építkezésnél hallotta, hogy egy ember olyan keservesen füttyöl. Elküldte a legényét, aszongya: - Menj el, s azt az embert hívd ide. Megyen s hát az ő férje, meszes, malteros ruhában, mocskosan, ott van. - Na - aszongya neki -, maga jó velünk. S aszongya. - Én nem. Itt jó helyt vagyok. Jó munkahelyem van, tudok dolgozni, talán el sem engednének – aszongya -, az igazgatóék. - Hívják ide az igazgatót. S odahívják, aszongya: - A fizetésemet is mindjárt meg kéne kapjam, én miért menjek el innen. Odahívják az igazgatót, s aszongya: - Mennyi fizetés jár ennek az embernek? S mondja az igazgató, s nyúl zászlós a zsebébe, s odaadja az embernek. Aszongya az igazgatónak, hogy: - Ami pénz neki jár, azt vegye fel s tegye a zsebébe, az legyen a magáé. Én kifizettem – aszonta – az övét, ami neki járt. Akkor elment vásárolt egy rend tiszta új fekete ruhát, felöltöztette, de aszonta: - Na most, ettől az órától kezdve siketnéma. Nem fog beszélgetni egyáltalán. Be is tartotta, nem beszélgetett, csak vigyázkodott, hallgatkozott, hol mit beszéltek, s akkor vette az irányt a kastély felé. A kastélynál mikor bémentették, hogy tiszt urak mennek, hát persze a gróf örömmel fogadta, be is békerültek az ebédlőbe, vacsorához ültek, vacsoráztak. A vacsora végezetivel, azt kérdezi a zászlós „úr”, hogy: - Mondja el – aszongya -, hogy létezik az, hogy magának ilyen szép két egyforma kastélya van? Egy grófnak - aszongya- két kastély nem igen van sehol – aszongya – s itt magának kettő van. - Hát az úgy történt – aszongya -. hogy az én édesapámék, meg – aszongya – vót nekem egy keresztfiam, annak a apjáék két testvér vót. A nagyapáink építette mind a kettőnek, hogy egyforma kastélyuk legyenek. Nekünk gyermek nem született, a testvérem elhalt, a gyermeket felneveltem, én lettem a keresztapja, megeskettük, megnősült. S egyszer azt kérdeztem tőle: „Keresztfiam, te nem félted a feleségedet?” Azt mondta: "- Nem én egyáltalán." "- Mit adsz - aszonta - ha én három napon belül az övé leszek, szóval leszek vele." S aszonta: "- Az egész kastélyomat, mindent – aszongya - s így nyertem el a kastélyt.” - Na, és - aszongya -, vót vele? Erre meghökkent egy kicsit, s aszongya: - Nem. Elmondta, hogy hogy vitette fel magát a mosónőkkal, hogy vitette le, hogy látta meg a combján a jegyet, amit ő bizonyítéknak tudott mondani, hogy vele vót. Akkor aszongya: - Na, hallottátok mit mondott? - Igen - aszongyák. - Na most erősítetek meg magatokat. Aszongya, a mellét kigombolta, s aszonta az egyik: - Én már láttam férfinek nagy csecset. - Még most se hiszitek, hogy nő vagyok – aszongya. Ekkor fölajdult az urába az, hogy az előtt amíg ezt nem mondta, hogy: "- Vajon hol lehet az én feleségem.?" - Na - aszongya -, erősítetek meg magatokat. Megmutatta a mellit, aszongya: - Nem hiszitek, még most se, hogy nő vagyok? Akkor kigombolta a nadrágját, megmutatta a fekete pecsétet. Aszongya akkor az urának: - Na, most szólalj meg te is. Az ura akkor tudta meg. A báró úr úgy megijedett, illetve a gróf úr, úgy megijedett, hogy a székről leesett, amikor megmondta.

Akkor osztán írtak a királynak, hogy a zászlós úr mért nem fogadta el a rangot tovább, miért maradott meg a zászlósi rangba, s nem férfi, hanem fehérnép. Akkor a király a grófit kivégeztette, a mind a két kastélyt a keresztfia visszanyerte, feleségestül, attól hogyha mostanig is meg nem haltak.